

Λάθε βιώσας.

Γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού.

Photo: Shutterstock.

Λένε πως γεννιόμαστε και πεθαίνουμε μόνοι. Όσον αφορά το πρώτο, δεν θυμόμαστε. Όσον αφορά το δεύτερο, θα δούμε. Το βέβαιον όμως είναι πως στο ενδιάμεσο διάστημα, η συγκρότηση της προσωπικότητάς μας και ο τρόπος τής σκέψης μας επηρεάζονται καίρια από την επιθυμία μας να επικοινωνήσουμε με πρόσωπα που ανήκουν στον αισθητό κόσμο ή και έξω από αυτόν.

Η πρώτη μας εικόνα, ο πρώτος μας ήχος, το πρώτο μας άγγιγμα είναι αυτά που σφράγισαν την πρώτη μας επικοινωνία. Ο όρος «μητέρα» δεν είναι άλλο από μία συγχορδία αυτών των τριών ερεθισμάτων που συγκροτούν την πρωταρχική σχέση και εγκαινιάζουν την πρώτη επικοινωνία. Από τότε, ιδιαίτερα ο λόγος και η εικόνα, έγιναν τα εργαλεία επικοινωνίας ανάμεσα σε ανθρώπους που έπρεπε να μεταδώσουν και να δεχτούν, όχι μόνον έναν απύθμενο όγκο συναισθημάτων, αλλά και έναν διαρκώς αυξανόμενο όγκο πληροφοριών.

300.000 χρόνια μας χωρίζουν μόνο από την οριστική διαμόρφωση του φωνητικού αγωγού του ανθρώπινου σώματος όπως τον γνωρίζουμε σήμερα. Από αυτό ξεκίνησαν οι πρώτες άναρθρες κραυγές που εξελίχθηκαν στον έναρθρο λόγο. Και αυτός ο λόγος, ο περιορισμένος σε εμβέλεια, έφτασε πλέον να ταξιδεύει αστραπιαία σε ιλιγγιώδεις αποστάσεις και να γίνεται «τώρα» ανάμεσα σε δύο ανθρώπους που τους χωρίζουν εκατομμύρια χιλιόμετρα ακόμη και εκτός της γήινης ατμόσφαιρας.

Όμως, *verba volant*, τα λόγια χάνονται, ή τουλάχιστον χάνονταν, μέχρις ότου ο άνθρωπος κατάφερε να τον εγγράψει, στην αρχή σε εύπλαστη επιφάνεια-εκείνη του φωτογράφου του Έντισον-αργότερα σε μαγνητική ταινία και πλέον με τη μορφή ηλεκτρονικών δεδομένων σε αδιανόητα μικρές ηλεκτρονικές δεξαμενές χωρητικότητας δισεκατομμυρίων data.

Μπορεί η εικόνα να κατέχει τα πρωτεία ως προς την περιγραφή των λεπτομερειών μιας πληροφορίας, ο ήχος όμως θα παραμείνει πάντα ο αδιαφιλονίκητος πρωταγωνιστής ως προς τη διέγερση των συναισθημάτων. Μπορεί η εικόνα να μας δίνει την πολυτέλεια της σχολαστικής παρατήρησης απελευθερωμένης από την ροή του χρόνου, ο ήχος όμως θα αποτελεί για πάντα την πρωταρχική δύναμη ενεργοποίησης της φαντασίας και τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στην αντικειμενικότητα της πληροφορίας με την υποκειμενικότητα και την προσωπική συναισθηματική εμπλοκή.

Η αλήθεια είναι πως δύσκολα μπορεί κανείς να διαχωρίσει πλέον την εικόνα από τον ήχο. Ό,τι βλέπουμε, ακούγεται και ο,τι ακούγεται, είναι ορατό. Σε ελάχιστο χρόνο οι τηλεφωνικές κλήσεις θα είναι αυτονόητα και οπτικές-αν δεν είναι ήδη- και σύντομα ένα πλήθος εικαστικών έργων, με μία απλή εφαρμογή στο κινητό, θα μεταβάλλονται σε κινούμενα και ομιλούντα, θέτοντας τις ακίνητες μορφές ολοζώντανες ενώπιόν μας.

Μέρα με τη μέρα γινόμαστε όλο και περισσότερο διαδίκτυομενοι με πρόσωπα και πηγές πληροφοριών. Ουσιαστικά, εμείς οι ίδιοι αποτελούμε πηγή πληροφοριών έχοντας παραδώσει τον λόγο και την εικόνα μας σε ένα παγκόσμιο δίκτυο ροής οπτικών και ακουστικών ερεθισμάτων, ανυποψίαστοι όμως ή και εθελοτυφλούντες για τους κινδύνους της πανεύκολης

παραποιήσης της δήθεν αντικειμενικής αλήθειας εκ μέρους ανθρώπων που γνωρίζουν την αξία του ελέγχου της πληροφορίας και που έχουν τη δύναμη να την διαμορφώσουν κατά το δοκούν.

Όσο η αξία μας θα συνεχίσει να μετριέται με την αναγνωρισιμότητά μας και τα likes, θα είμαστε εκουσίως ευάλωτοι στην λεηλασία κάθε απόκρυφης γωνιάς της ψυχής μας και κάθε προσωπικής μας στιγμής. Ακόμη χειρότερα, θα είμαστε ευάλωτοι στην αλλοίωση του ίδιου μας του προσώπου και στον χειρισμό των μύχιων πόθων μας εν ονόματι τεράστιων συμφερόντων για τα οποία δεν θα ενημερωθούμε ποτέ.

Τεράστια ποσά θα δαπανηθούν στο άμεσο μέλλον για την προστασία των προσωπικών μας δεδομένων. Όπως συμβαίνει όμως πάντα, ο απατεώνας θα είναι πάντα ένα βήμα πιο μπροστά από το νόμο και την προστασία. Ένας μόνο τρόπος φαίνεται αποτελεσματικός: η απεξάρτηση από την δίψα της αναγνωρισιμότητας, η οποία αποτελεί, ουσιαστικά, απεξάρτηση από τον ναρκισσισμό μας. Συμπύκνωση της στάσης αυτής αποτελεί η επικούρειος φράση «λάθε βιώσας», κάτι σαν «πέρανα τη ζωή σου απαρατήρητος, χωρίς να επιδιώκεις την προβολή».

Η επιλογή του «λάθε βιώσας», είναι μια πολύ δύσκολη επιλογή. Απαιτεί την ωριμότητα του ανθρώπου, που έχει «καθαρίσει» εντελώς με τους ετεροπροσδιορισμούς και το μόνο που τον αφορά είναι αποκλειστικά ο αυτοπροσδιορισμός, κυρίως μέσω της πνευματικής του καλλιέργειας. Όποιος αγαπήσει το «λάθε βιώσας», όποιος δηλαδή πάρει στα χέρια του το προσωπικό του απόθεμα και το διαχειριστεί με προσοχή, εγρήγορση, σύνεση, επιφυλακτικότητα, έως και λελογισμένη καχυποψία, καθίσταται ο σοφός διαχειριστής των προσωπικών του δεδομένων, μένοντας στο απυρόβλητο από τον φθόνο, από τις επιθέσεις της ανθρώπινης τοξικότητας, αλλά και από μία ιδιότυπη σύγχρονη εκπόρνευση της ίδιας του της ψυχής.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>